

Júlia

Pippa Roscoe

Szemfényvesztők

Helen Brooks

Hallgass a szívedre, Maggie!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Pippa Roscoe, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2025

A Júlia 815. eredeti címe: *Rumors behind The Greek's Wedding*

(Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

• Magyarra fordította: Deák B. Miklós

© Helen Brooks, 2010 – Harlequin Magyarország Kft., 2025

A JÚLIA 816. eredeti címe: *Sweet Surrender with the Millionaire*

(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

Első megjelenés: 2013.

• Magyarra fordította: Kovács Ágnes

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 815-816. számában, 2025

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-960-0

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Pippa Roscoe

Szemfényvesztők

1. FEJEZET

– *Bonsoir*, üdvözlöm a *Chariton Endeavors* nevében. Miben segíthetek?

- Célia d'Argent-t kérem.
- Megkérdezhetem, ki van a vonalban?
- Loukis Liordis akar beszélni vele.
- Én vagyok Célia d'Argent. Mit tehetek önért, Mr. Liordis?

Csak egy kis szünet árulta el, hogy az ügyfele megértette a célzást. De Loukis Liordis, a görög milliárdos, a közismert playboy, aki jelenleg a legnagyobb bosszúságot okozza neki, már az elmúlt hetekben az örület határára sodorta.

- Személyesen fogadja a hívásait? – kérdezte a férfi gúnyosan.
- Este fél tízkor igen, Mr. Liordis.
- Mi köze van ehhez az időnek?

Ó, ez a szemtelen pasas!

Célia vett egy mély lélegzetet, és megvizsgálta a tükörképét az irodája ablakában. Lehet, hogy Loukis az első ügyfele, és ő az oka a sikernek, amit Célia és az üzlettársa, Ella Riding az elmúlt hónapokban elértek, de ez még nem jelenti, hogy kedvelnie kellene, vagy szó nélkül követnie minden utasítását.

- Meg tudja magyarázni nekem, miért nem tartja meg az ígéretét, Mademoiselle D'Argent?

Célia a homlokát ráncolta, és fejben végigment a rendezvényeken, amelyeket a közelmúltban szerveztek neki.

- Nem biztos, hogy tudom követni önt, Mr. Liordis...
- Akkor beszélek Ellával.

Célia összeszorította a fogát. Utálta, hogy a férfi szavai félelmet váltottak ki belőle. És azt is utálta, hogy felgyorsult a pulzusa, és bizonytalanság töltötte el.

- Attól tartok, ez nem lehetséges.
- Miért nem?

- Amint mondtam, Ella jelenleg szülési szabadságon van.
- De azért biztos fel tudja venni a telefont.

– Nem, Liordis úr. De megragadom az alkalmat, hogy meghallgassam a panaszát. – Későre járt, Célia még nem vacsorázott, és a sietve bedobott ebéd már csak távoli emlék volt.

- Arra a tényre gondolok, hogy nem teljesítette a kötelezettségét.
- Milyen kötelezettségről beszélünk pontosan?
- Hogy helyreállítsam a hírnevemet, Ms. D'Argent.

Célia lehuppant az íróasztali székére, és odapördült a számítógépéhez.

– Elnézést, most néztem meg újra a céges levelezésünket. Sehol nem írja, hogy a hírneve helyreállításával kellene foglalkozunk. Mi arra szakosodtunk, hogy...

– Tudom, mire specializálódott, Ms. D'Argent. Mindazonáltal a sajtóvisszhang az önök első rendezvénye után nem volt éppen pozitív.

– Értem, mire gondol. A jótékonysági bál, amelyet ön és a cége támogatott az Erythra Alapítvány javára, talán nem sült el olyan jól, mint ahogy elképzeltük. Ennek oka viszont az lehet, hogy ön nem tartotta elég fontosnak az eseményt ahhoz, hogy személyesen is részt vegyen rajta.

Hűvös csend volt a vonalban, és Célia tudta, hogy ezúttal túl messzire ment. Nem az ő dolga, hogy kritizálja az ügyfeleket.

Tény, hogy ő és az újságírók is úgy vélték, hogy a közismert playboy ezúttal is egy nővel – feltehetően egy szókével – töltötte azt az estét.

- Erről majd később még beszélünk.

Mielőtt Célia felajánlhatta volna, hogy találkozzanak, a férfi letette a telefont.

Mit tettem?

Célia soha nem beszélt durván másokkal, főleg nem a legjobb ügyfelével. De Loukis az elmúlt hónapokban szinte az örületbe kergette őt és a csapatát.

Amióta Ella meggyőzte, hogy szerződést kössön vele, a *Chariton Endevours* több ügyfelet is szerzett, és az összes alkalmazott látástól vakulásig dolgozott. Csak az elmúlt hónapban tizenkét rendezvényt szerveztek, és mindezt Ella nélkül...

Őszintén szólva, Célia kimerült volt. Ez volt az egyetlen oka annak, hogy elvesztette a nyugalját, és egyszerűen kimondta, amire gondolt.

Kissé remegő kézzel tette le a telefont. Holnap majd kárenyhítést kell végeznie, de most csak haza akart menni, és aludni. És talán meginni egy pohár hűvös ausztrál pinot gris-t.

Ez a gondolat az apjára emlékeztette. A büszke francia férfi elborzadt volna a lánya ízlésén. De ahogy Célia az éjszakai Párizs utcáit nézte, lerázta magáról az apjára vonatkozó gondolatokat.

Felkapta a táskáját és a kulcsait, kilépett az épületből, bezárta maga mögött az ajtót, és megállt a járdán.

Ó, az a pimasz Liordis!

Loukis Liordis fél órával ezelőtt talált egy parkolóhelyet közvetlenül a *Chariton Endevours* előtt. Alig tíz perce fejezte be a telefonbeszélgetést Célia d'Argent-nal, és most a franciaországi tartózkodásához bérelt elegáns McLarenjének dőlve olvasta a mobiltelefonján a legújabb spekulációkat a múlt heti jótékonyági bálról való távolmaradásával kapcsolatban.

Véletlenül vette csak észre, hogy a nő elhagyta az épületet. Ez részben a jellegtelen, bézsszínű felsőjének volt köszönhető, amely szinte beleolvadt a mögötte lévő falba. Csak a fekete farmer árulta el, hogy ott áll.

– Ms. D'Argent, ahogy mondtam, beszélünk kell! – lépett közelebb a nőhöz.

– De nem most.

– Holnap reggel visszarepülök Görögországba. – A férfi az órájára pillantott, bár pontosan tudta, mennyi az idő. Aztán kinyitotta a kocsija utasoldali ajtaját. – Mehetünk?

– Mit képzelsz? – sziszegte a lány, majd nagy ívben kikerülte, mintha veszélyt jelentene.

– Célia! – kiáltotta, mielőtt a lány túl messze került volna tőle. – Tényleg beszélünk kell.

Látta, hogy a lány mély levegőt vesz, és eszébe jutott, milyen szépnek találta mindig is. Az arca szinte földöntúli szépségű volt az unalmas ruha fölött. Finom arccsontok, telt ajkak, borostyánszínű szempár, mely most tágra nyílt a döbbenettől. Lófarokba fogott haja barnán csillogott az utcai lámpák fényében, és finom, krémszínű bőrén szeplők látszottak. De bármennyire vonzóan és üdítőnek találta is a látványt Loukis, nem ezért volt itt.

– Liordis úr, sajnálom, de tényleg ennem kell valamit.

– Van foglalt asztalom a *Comte Croix*-ban.

– Én... aligha vagyok úgy öltözve...

– Mivel velem vagy, biztos vagyok benne, hogy kivételt tesznek.

Enyhe pír borította el a nő arcát, és szinte láthatatlanná tette a szeplőket. A férfi ismét kinyitotta az utasoldali ajtót, és ahogy Célia elhaladt mellette, mélyen beszívta a narancs és a gyógynövények édes illatát. Ma este azonban nem csábulhat el, és a következő években sem.

Ebben a pillanatban újra elátkozta az anyját, és elküldte a pokolba.

Célia mélyen belesüppedt a sportkocsi bőrülésébe, és azt kívánta, bár csak máshol lenne.

Ami azt illeti, nem volt vak: a hírhedt görög playboy és milliárdos nagyon jóképű pasi volt. Sűrű, hullámos fekete haját hátrafésülte magas homlokából, mintha csak az arca klasszikus szépségét akarná hangsúlyozni. Sötét szemének színe az eszpresszóéra emlékeztette őt már az első találkozásukkor is.

Nem sokkal azelőtt, hogy Ella szülési szabadságra ment, a férfi bejött az irodába, hogy jókívánságait fejezze ki neki, de futó megjelenése földrengésként hatott Céliára. Egy biccentés, egy gyors pillantás, de semmi több nem történt. De ez a pillantás valamit fellobbantott benne, és ez

figyelmeztetés volt, hogy résen legyen a férfi közelében.

Még mélyebbre csúszott az ülésen, és megpróbált láthatatlanná válni.

– Ha hátrébb akarja tolni az ülést...

– *Non, merci.*

A férfi csak bólintott, anélkül hogy levennie a szemét az útról.

Célia utálta, hogy az Ella által toborzott arrogáns ügyféllel kell törődnie, és aznap már századszor kívánta, bárcsak legjobb barátnője és üzlettársa ne lenne születési szabadságon. Ugyanakkor nem irigyelte tőle a boldogságot, amit Roman oldalán talált meg.

Hirtelen kiszakadt a gondolataiból, amikor az autó lekanyarodott a sugárútról, és a híres párizsi luxusétterem fényesen kivilágított bejárata felé vette az irányt.

Célia nagy levegőt vett. Igen, valószínűleg ő a legvonzóbb férfi, akit valaha látott, de egyben hihetetlenül idegesítő is volt. Amikor Loukis kiszállt a kocsiból, kinyitotta az utasoldali ajtót, és a kezét nyújtotta neki.

Gyerekes dolog lett volna visszautasítani a gesztust, ezért Célia a férfi kezére tette a kezét, mire a levegő körülötte megtelt elektromossággal. A férfi összeráncolta a szemöldökét, mintha ő is zavarban lenne, amitől Célia szívverése felgyorsult, és a szíve ugyanabban a ritmusban vert, mint a férfi pulzusa.

Miután Loukis hanyagul odadobta a kocsikulcsot a parkolófiúnak, intett neki, hogy menjen előre.

A főpincér becsmérő pillantása nem kerülte el Célia figyelmét, és a haragja azonnal újra fellángolt. Nincs megfelelően öltözve egy ilyen színvonalú étteremhez. Persze tíz perccel ezelőtt még azt sem tudta, hogy idejön.

Várta, hogy Loukis elnézést kér a ruhája miatt, ehelyett meglepődve látta, hogy a férfi szemében acélos csillogás jelenik meg.

Kövezték a főpincért a kis asztalok mellett, és Célia rámosolygott, amikor az kihúzta neki a széket.

– Hozhatom a borlapot?

– Arra nincs szükség. Egy üveg Pouilly-Fuissé-t és a napi halételt fogjuk kérni.

– *Bien sûr.*

– *Merci* – mondta Célia. Úgy döntött, nem vesz tudomást arról, hogy a férfi nem kérdezte meg a borról vagy arról, hogy mit szeretne vacsorára, és megpróbálta visszanyerni az önuralmát.

– Szóval, Mr. Liordis, miről szeretne beszélni velem?

– Jótékonysági estét kell szerveznie a nevemben.

– Rendben. Van valami konkrétabb elképzelése?

A férfi megrázta a fejét.

– Nincs. De a következő néhány héten belül sort kell keríteni rá.

Loukis szinte látta, ahogy Célia fejében kattognak a fogaskerekek. Dühkitörésre, elutasításra vagy legalábbis heves tiltakozásra számított, de nem így történt.

– Legjobb lenne, ha egy görög szervezetet támogatnék.

Célia bólintott. Ez a testtartás jól megmutatta hosszú, elegáns nyakát, és Loukis most már hálás volt, amiért azt a borzalmas, bészszínű, kerek nyakú pulóvert viseli.

Amikor először találkozott vele a párizsi irodájukban, nehezen tudta elszakítani róla a tekintetét. A vágy, amely a lány láttán átjárta, olyan erős volt, hogy a lelke mélyéig megrázta. De már akkor is tudta, hogy nem engedhet ennek a vágnak. Nemcsak azért, mert munkakapcsolatban vannak, hanem mert nem vállalhatja a kockázatot.

Ismét kényszerítette magát, hogy levegye a szemét a lány nyakának ívéről, amikor Célia ismét ránézett.

– Több időre van szükségem. Mi a legtávolabbi határidő?

Loukis nem tudta, miért zavarja annyira a lány visszafogott viselkedése. Elvégre pontosan ezt követelte meg mindenkitől, akivel üzletelt. De Célia esetében ez... nem tűnt helyénvalónak.

– Június vége. – Majdnem azt mondta, hogy még a tanév vége előtt, de ez teljesen elfogadhatatlan

lett volna. Senki sem tudhatja meg, miért van szükség erre az eseményre ilyen hamar. A legapróbb részlet is veszélyes lett volna, ha nyilvánosságra kerül, és ezt nem hagyhatta.

- Tehát négy hetem van rá?
- Igen.
- Van valami konkrét elképzelése a rendezvénnyel kapcsolatban?
- Csak azt, hogy minél pozitívabb hatása legyen rám nézve.
- Mit gondol a művészetről?
- Van néhány műtárgyam.
- Hajlandó lenne megválni tőlük?
- Ha muszáj... – *Mindentől megválna, ha az segítene neki ebben az ügyben!*

Célia gondolatait a sommelier megjelenése szakította félbe. Megmutatta Loukisnak az üveget, de ő Célia felé mutatott. Aztán figyelte, ahogy a lány meglötyögteti a poharába kitöltött bort, mielőtt megszagolja, aztán kortyol belőle, majd helyeslően bólint. Loukis ismét zavarba jött ettől a nőtől, aki úgy nézett ki, mintha az egész öltözéke olcsóbb lenne, mint az az üveg bor, amit éppen meg akartak inni. Az arckifejezéséből ítélve a sommelier osztotta a nézetét, de természetesen nem szólt semmit, csak töltött nekik, és távozott.

– Mi a fontosabb az ön számára: a vendégek száma és a nyilvánosság, vagy az összegyűjtött pénz?

Loukisnak ez volt az utolsó esélye, hogy helyreállítsa a megromlott hírnevét.

- Ez egy teszt? – tért ki a kérdés elől.
- Nem. Olyan kérdés, amely segít eldönteni, melyik szervezethez forduljak. Ha az a cél, hogy a lehető legnagyobb hasznot hozza a jótékonysági rendezvény, akkor egy rászorulókat segítő alapítványt választanék. Ha viszont a lehető legnagyobb személyes előny a cél önre nézve, akkor olyan civil szervezetet keresnék, amely sok hírességet és ezáltal figyelmet tud vonzani.

– Gondolom, mindkettőt nem tudja elérni...

– Mr. Liordis, mi összehozzuk a jótékonysági szervezeteket és a vállalkozókat. És higgye el, szemérmetlen összeget fogok felszámolni ezért. Ne tévedjen, ez egyben üzlet is.

A lány furcsa keveréke volt az acélos elszántságnak és a szelídségnek.

- Mennyire szemérmetlen összegekről van szó?
- Nagyon – mondta finom mosollyal Célia. Aztán ivott egy kortyot a borból, és a szeme egy pillanatra összeszűkül, mielőtt letette a poharat.

– Nem ízlik a bor?

– Ma este egy ausztrál pinot gris-t, egy tányér levest és egy epizódot terveztem a kedvenc sorozatomból. – Megvonta a vállát, mintha azt akarná mondani: és mégis itt vagyok.

Három évvel ezelőtt a férfit semmi sem akadályozta volna meg abban, hogy erre valami kétértelmű megjegyzést ne tegyen. De akkoriban más ember volt.

Hirtelen büntudata támadt, amiért megfosztotta a lányt egy csendes estétől, amelyet nyilvánvalóan nagyon várt. Most először vette észre a kimerültség jeleit a szeme körül. De nem kellene törődnie Célia fáradtságával. A nő megadja neki, amire szüksége van, és kész.

– Szóval június végére megszervezi az eseményt?

– Igen. Egy feltétellel.

– Mi az?

– Hogy ezúttal ön, Mr. Liordis, ott lesz.

Célia látta, hogy a férfi szeme összeszűkül. Úgy érezte, mintha ez már nem is üzleti beszélgetés lenne, mintha Loukis hírneve feledésbe merült volna. Egy pillanatra azt hitte, hogy a férfi ki akar kezdeni vele... de aztán minden lágyság eltűnt a tekintetéből.

– Nem azért mondom, hogy bosszantsam – magyarázta gyorsan. – De ha el akarja érni a célját, fontos, hogy személyesen is jelen legyen.

– Ott leszek.

A pincér hozta az ételt, de Célia hirtelen már nem volt éhes, pedig a kagylóval és homárral töltött ravioli illata nagyon finom volt. Loukis átható tekintete alatt kényszerítette magát, hogy felvegye

a villát, és beleharapjon a töltött tésztába.

Soha nem volt még olyan férfi társaságában, aki ilyen jól használta volna az érzékiségét. Nem tagadhatta, milyen nagy hatással volt rá. De ez nem jelenti azt, hogy engednie kellene neki.

A legutóbbi alkalom, amikor ilyesmit csinált, katasztrófával végződött. Rá kellett jönnie, hogy az exét soha nem ő érdekelte, csak a pénz és az apja elismerése. Akkor megfogadta, hogy nem követi el még egyszer ugyanazt a hibát.

Elszántan evett egy falatot, aztán egy másodikat és egy harmadikat is, anélkül hogy Loukisra figyelt volna. Tekintetét a tányérjára szegezte, és sajnálta, hogy a gondolatai elvették az étvágyát.

Amikor végre kiürült a tányér, és újra felnézett, látta, hogy Loukis nemcsak befejezte az étkezést, hanem egy elég nagy összeget le is tett az asztalra.

– Hazaviszem – mondta a férfi.

Célia attól tartott, hogy az ajánlatban valami hátsó szándék rejlik.

– Erre semmi szükség – magyarázta, mert nem állt szándékában Loukis Liordist a lakása közelébe engedni.

A férfi olyan pillantást vetett rá, amely egy jéghegyet is megolvasztott volna.

– Így neveltek.

– Hazatalálok egyedül is, de köszönöm az ajánlatot.

Felálltak, és a férfi olyan szorosan követte, hogy Célia azt hitte, érzi a teste melegét.

Az ajtónálló taxit hívott neki. Amikor a kocsi megállt, Loukis kinyitotta neki az ajtót.

– Várom, hogy halljak magáról és a tervek alakulásáról – mondta. – Addig is tegyen magának és a világnak egy nagy szívességet, Ms. D'Argent, és égesse el ezt a pulóvert.

Azzal becsukta az ajtót, mielőtt Célia bármit is válaszolhatott volna, és eltűnt az éjszakában.

2. FEJEZET

Huszonöt nappal, négyszázharminchárom e-maillal, százhuszonnyolc órányi megbeszéléssel, száztizenkilenc meghívással és két repülőúttal később Célia egy athéni rendezvényteremben állt, ahonnan csodás kilátás nyílt az Akropoliszra.

Fáradt volt azon az estén is, amikor Loukisszal vacsorázott, de ma teljesen kimerült volt. Szerencsére a nagy esemény néhány órán belül véget ér, és akkor végre aludhat.

Ennek ellenére be kellett ismernie, hogy amit együtt elértek, az maga volt a csoda. Két oszlop között sétált, ahol a vendégeket fogadták, aztán belépett a nagy, világos, gránitpadlós terembe. Az egykori raktárépület galériája tökéletes volt a mai alkalomra.

A terem egyszerűsége tökéletesen kiemelte Loukis és a hasonlóan gazdag gyűjtők lenyűgöző darabjait: a világ leghíresebb modern festőinek élénk színeit, a régebbi remekművek tompább árnyalatait, a múlt századi szobrok alakjait.

Célia rövid időre elmerült a környezet szépségében, amíg meg nem hallotta a cipősarkak koppanását. Megfordult, és látta, hogy Sia Keating, a híres nemzetközi aukciósház, a *Bonnaire* értékbecslője közeledik felé. Mint mindig, Célia most sem tudta levenni a szemét a nő arcát keretező lángvörös fürtökről.

– Célia, annyira örülök, hogy látlak! – mondta Sia, és meleg öleléssel üdvözölte Céliát.

– Én is – válaszolta a lány. – Nem tudom eléggé megköszönni, hogy ilyen rövid idő alatt lehetővé tetted mindezt.

– Minden a helyén van?

– Igen. A művek dokumentációja teljes és pontos, és be kell vallanom, nagyon lenyűgöző. – Célia elmosolyodott. – És az, hogy a *Bonnaire* az egyik támogató, igazi bravúr.

Sia mosolya kissé elhalványult.

– Nos, beleegyeztek, de csak ha a saját szabadidőmben végzem az értékbecslést.

Célia a homlokát ráncolta.

– A szabadidődben? Biztos vagyok benne, hogy...

Sia mosolya ezúttal őszinte volt.

– Minden rendben van. Jó, hogy részese lehetek egy ilyen eseménynek.

Célia Sia karjára tette a kezét. Mióta néhány éve egy jótékonyági rendezvényen találkoztak, barátnők lettek. Az a tény, hogy mindkettőjüknek problémái voltak a szüleikkel, közelebb hozta őket egymáshoz.

– Alig merem megkérdezni... – Sia ránézett.

– Öt éve nem láttam egyiküket sem – válaszolta Célia, aki tudta, hogy a kérdés a szüleiről szól.

Sia mobiltelefonja csipogott, és bocsánatkérő pillantást vetett rá, mielőtt kivette a táskájából. Megrázta a fejét, és azt mondta:

– Sajnálom. A gép néhány óra múlva indul.

Sikeres estét kívánva, és megígérve, hogy hamarosan Párizsban újra találkoznak, Sia eltűnt, és Célia ismét egyedül maradt a teremben. Végigsétált a műalkotások között, amelyek remélhetőleg sok pénzt és jó sajtóvisszhangot fognak hozni.

A galéria végében a negyvenöt alkalmazott, akiket erre az estére béreltek fel, éppen a vendégek számára készítették a szendvicseket és az italokat. Az árverező már megérkezett, és az utolsó előkészületeket végezte. Célia mély levegőt vett, hogy megnyugtassa ideges gyomrát.

Ritkán fordult elő, hogy központi szerepet játszott az ilyen eseményeken. Ezt általában Ella vállalta.

Grimaszolt, amikor lenézett a fekete nadrágjára és fehér selyemblúzára. Persze jobb, mint a bézs pulóver, de Loukis biztosan találna benne hibát.

Célia minden megkeresett pénze vagy a cégre, vagy a lakására ment el.

Az apja elborzadna, ha látná a kis padlásszobáját, amelynek semmi köze nem volt ahhoz a palotaszerű birtokhoz, ahol felnőtt. És bár ott fényűző életet élt, még mindig megborzongott az emlékektől.

„A gyerekeket látni kell, de hallani nem” – ez volt apja mottója. Célia elgondolkodott azon, vajon másképp alakultak volna-e a dolgok, ha fiúnak születik, ahogy az apja szerette volna. Vajon akkor megkímélte volna őt a sok rosszallástól?

Közeledő léptek szakították ki a gondolataiból. Megfordult, és látta, hogy Loukis közeledik felé. A járása egyszerre volt laza és magabiztos. Fekete szmokingot viselt fehér inggel, a legfelső gomb kigombolva, a csokornyakkendő a kezében – úgy nézett ki, mint aki inkább befejezni készül az estét, nem elkezdni. Mintha épp most szállt volna ki az ágyból egy titokzatos nővel. Ez a gondolat olyan képeket csalt Célia fejébe, amelyek azonnal elfeledtették vele a gondosan előkészített üdvözlést.

– Minden készen áll? – támadta le Loukis.

– Igen.

A lány kinyújtotta felé a kezét, mire a férfi homlokráncolva átadta neki a csokornyakkendőt, amit Célia kisimított, mielőtt közelebb lépett Loukishoz, és megkötötte. A mozdulat automatikus volt, egy gyermekkori emlék tükörképe, amikor az anyját figyelte, ahogy ugyanezt csinálta az apjával.

A férfi arcszészének illata megcsapta az orrát, és erősen kellett koncentrálnia a feladatára, hogy ne tegye a kezét a mellkasára. Amint a csokornyakkendő a helyére került, hátralépett egy lépést.

– Nem hiszem, hogy ezt valaha is megtette volna valaki – mondta Loukis.

A lány megvonta a vállát, mintha azt mondaná, hogy semmiség, és neki el kellett fordítania a szemét, összeszorítania a fogát, hogy megküzdjön a lány által kiváltott izgalommal.

De az érzéki örömei gondolatát felváltotta a húga képe. A zokogó tízévesek rettenetesen tudnak lenni!

– Itt van már az árverező?

Úgy tűnt, Célia megérezte a hirtelen hangulatváltozást, mert még egy lépést hátrált.

– Igen.

– És a...

– A műtárgyak felmérése megtörtént, a személyzet már készíti az ételeket és italokat, a fotósok már ott várakoznak a vörös szőnyeg szélén, és három lemondástól eltekintve minden vendég itt lesz.

Loukis bólintott.

– Jó. Indulnunk kell.

– Miért kellene...

– Meg kell jelennünk a vörös szőnyegen. A limuzin az épület mögött vár, hogy körbehajtsa a háztömb körül, hogy megtehessük a nagy belépőnket.

A rémület kiült Célia arcára.

– Nem tehetem... Nem fogom...

– Megteheti, és meg is fogja tenni.

– Nem, Loukis. Nem fogok végigsétálni a vörös szőnyegen. Nem tehetem...

– Hogy velem mutatkozzon? – fejezte be a mondatot a férfi.

Volt idő, amikor semmi másra nem tudott gondolni, csak a saját érzéki örömeire. Visszatekintve felismerte, hogy érzelmileg sivár gyermekora után kétségbeesetten vágyott a gondtalanságra.

Botrányos címlapokat provokált, csak hogy megmutassa, mennyire nem érdekli a felhajtás. Nevetett, amikor a hírcsatornák és az újságok világszerte kárörvendően számoltak be a még botrányosabb anyjával való versengéséről.

De Célia visszautasítása fáj neki, mert az elmúlt hónapban szorosán együtt dolgoztak a mai esemény megszervezésén. Ez idő alatt apránként egyre többet mutatott meg a lánynak az igazi énjéből.

– Nem, Loukis, erről szó sem volt...

– Semmi baj – szakította félbe a férfi. Anélkül hogy még egy pillantást vetett volna rá, sarkon

fordult, és elhagyta a termet.

Itt az ideje, hogy arra koncentráljon, miért is olyan fontos ez az este. Három évvel ezelőtt az anyja minden figyelmeztetés nélkül a küszöbén hagyott egy hétéves kislányt. Az egyetlen magyarázata az volt: „A húgod” – aztán elment. Anélkül hogy megmondta volna, mikor jön vissza, anélkül hogy bocsánatot kért volna, anélkül hogy anyagi támogatást nyújtott volna, sőt még ruhát vagy más holmit sem hozott. Hat hónappal ezelőtt pedig keresetet nyújtott be a felügyeleti jogért, ami nagyon szíven ütötte Loukist.

Mire a limuzin hátsó ülésébe süppedt, visszanyerte a kontrollt a légzése felett, és úgy döntött, jobb is, ha Célia nélkül megy végig a vörös szőnyegen. Amikor a limuzin megállt az épület előtt, és az első vakok kigyulladtak, már újra a legelbűvölőbb mosolyát öltötte magára.

Nem várta meg, hogy a sofőr kiszálljon, hanem maga nyitotta ki az autó ajtaját, és kiszállt. Lenyűgöző volt, mennyi híresség fogadta el a meghívását. Nem volt annyira hiú, hogy azt higgye, maga miatt. A neve némi tekintélyt képviselt az üzleti világban, és a személyes vagyona több milliárdra rúgott az apja kemény munkájának köszönhetően. De a ravaszsága, az intellektusa és a meggyőző ereje csaknem megháromszorozta a hajózási vállalat bevételét.

Mindez boldoggá tette az igazgatótanács tagjait, az anyját pedig még mohóbbá, különösen az apja halála után.

Loukis semmiképp sem akart megházasodni, még azért sem, hogy megfeleljen a bíróság régimódi nézeteinek arról, milyennek kell lennie egy családnak. Mert a „család” határozottan nem tett jót neki.

Ma azonban mindennek tökéletesnek kell lennie.

Így amikor a vakok megvilágították az éjszakát, mosolyt villantott, integetett, és meg-megállt, hogy válaszoljon a riporterek kérdéseire.

– Milyen csodálatos esemény, Célia! Tényleg hihetetlen munkát végeztél, nem is beszélve a hihetetlen összegről, ami összegyűlt.

– Nagyon szívesen. Az *Estía* egy csodálatos szervezet, amely nagyon közel áll Loukis szívéhez. – Az *Estía* elnöke felvonta a szemöldökét, de kommentár nélkül elfogadta a lány kijelentését. – Loukis Liordis részt vett a ma esti eseményt érintő minden döntésben. Nagyon fontos volt számára, hogy minden tökéletes legyen.

És így is volt. Biztos volt benne, hogy ez az este mindkét célját elérte: az emberek adományozásra való ösztönzését és Loukis hírnevének javítását.

Az esemény alatt látta, hogy a férfi minden vendéggel elbeszélget, és közben próbált nem tudomást venni a nők elismerő pillantásairól. Nem mintha hibáztatta volna őket. Loukis egyszerűen lenyűgöző volt.

– Örülök, hogy elégedett, Mr. Sideris.

Loukis hirtelen közelségétől Célia összerezsent, amit sajnos mindkét férfi észrevett. Érezte, ahogy a pír felkúszik az arcára, és elátkozta sápadt bőrét. Loukis arckifejezése zavarodottságot vagy elégedetlenséget tükrözött, talán mindkettőt, mielőtt visszafordította a figyelmét az *Estía* elnökére.

– Remélem, a jövőben is kapcsolatban maradunk – mondta, és kezet rázott Siderisszel.

– Ez kölcsönös, Mr. Liordis – válaszolta a férfi, mielőtt a feleségével együtt visszavonult.

Célia elővette a mobiltelefonját a nadrágzsebéből, és megnézte a mai eseményről írt kommenteket.

– Átütő siker lett, Mr. Liordis.

A férfi elvette tőle a mobiltelefont.

– Mi ez?

– A mai esemény Facebook-oldala – magyarázta a lány. – Több mint kétszázezer ember látta az elmúlt négy órában.

– Kétszázezer? Ez nem hangzik túl soknak.

– Loukis, ön azért mégsem egy Kardashian. Ez a szám nagyszerű eredmény, higgye el.

– Kinek? Az *Estíanak* vagy nekem?

– Mindkettőjüknek – felelte Célia. – Ha ettől jobban érzi magát, az ön életrajzát nézték meg a legtöbben az oldalon. De talán boldogabb lesz, ha tudja, hogy szinte az összes közösségi médium ezzel foglalkozik, ahogy négy nemzetközi hírügynökség is. És öt országban a *The Times* reggeli kiadásának címlapján fog szerepelni.

– Mi a helyzet az amerikai sajtóval? Vajon ők is beszámolnak róla?

– Miért fontos ez? – A válaszáért Céliának nem kellett a mobiltelefonjára néznie. – Egyébként igen – mondta. – Most boldog?

– *Nai*.

A lány szíve egyre hevesebben vert, és mielőbb el akart menekülni innen.

– Hová megy? – kérdezte a férfi, amikor hátat fordított neki.

– Vissza a szállodámba. Holnap reggel visszarepülök Párizsba.

– Elviszem.

– Köszönöm, el tudom intézni magam is...

– Velem jön, Célia.

Utálta, hogy a férfi szavaitól végigfutott rajta a borzongás. Mintha Loukis is rájött volna az utolsó mondat kétértelműségére.

– Rendben.

– Az autóm egy mellékutcában parkol. Jobb, ha nem kerülünk a sajtó útjába.

Loukis a hátrára tette a kezét, és kikísérte a kis mellékutcába, ahol a limuzin várta.

Célia belesüppedt a bőrkárpitba, és lehunyta a szemét. Érezni akarta a jól végzett munka miatti büszkeséget vagy bármit, ami eltereli a figyelmét a mellette ülő férfi jelenlétéről.

– Pezsgőt? – kérdezte tőle Loukis.

– Nem, *merci* – válaszolta.

Évek óta nem ivott pezsgőt, mert az íze túlságosan is emlékeztette a múlt fájdalmaira, az apja rosszallására, az arroganciájára, a kétségbeesett várakozásra, hogy az apja végre megszereti őt.

A halántéka mögött lüktető fejfájás kezdődött. Az este és különösen Loukis túl sok régi emléket idézett fel benne. Férfiakról, akik csak egy dolgot akartak – és ez soha nem ő volt.

Gyűlölte a kétségbeesést, amely feltámadt benne, és arra készítette, hogy olyan szakmát válasszon, amely közelebb hozza az apjához. Az eredmény azonban katasztrófális volt.

Most először gondolkodott el azon, hogy hány jótékonyági szervezetnek kell segítenie ahhoz, hogy ezt a foltot lemoshassa magáról. Hogy jóvátegye azt a kárt, amit a naiv tervei okoztak. Az apjának már a nevét sem viselte, és öt éve nem látta őt.

– Maga...

Bármit is akart kérdezni Loukis, a mobiltelefonja csörgése félbeszakította.

– *Nai?*

Görög szavak özöne töltötte be a kocsi belsejét. Bár Célia nem értette, miről van szó, érezte, hogy valami nincs rendben.

Loukis előrehajolt, és mondott valamit a sofőrnek, majd a telefonba.

A limuzin éles fordulatot vett, így Célia Loukisnak ütközött. A férfi szorosan átölelte, amíg az autó ismét egyenesen nem haladt, aztán befejezte a hívást, és úgy bámult maga elé, mintha szellemet látott volna.

Céliának az ajkába harapott, hogy ne tegye fel a számos kérdést, ami átfutott az agyán.

– Muszáj... Én... – Soha nem hallotta Loukist küszködni a szavakkal, és el sem tudta képzelni, mi okozhatta ezt a pánikot. – Azonnal haza kell mennem!